

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΥ ΜΑΝΤΕΛΣΤΑΜ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΜΙΣ ΝΤΑΙΖΥ

-Κτήνη! Αναίσιθητοι!...

«Όχι, μίς, ή λάμπες είνε όπως πάντα. Δέν πίστεψε στά λόγια τής καμαριέρας. Αισθανότανε μιά άκαθόριστη στενωρία. Ώστόσο δέν είπε άλλο τίποτε, γιατί ήθελε νά κρύψη τή ντροπή πού αισθανόμασε όταν μιά αναστατώνου δίγως φανερή άφορητή τά νεύρα μάς. Φόρεσε τήν περιφημη στολή τής ώς μαζόνους κ' ή Νέλλη τής έθεσε τά περιφημα σπρηόνια τής μέ τά διαμάντια.

Πέρασε κατόπιν στό σαλονάκι κ' ή εμφάνισή τής συγκίνησε τούς φίλους τής πού τήν περμεναν: ήτανε πολύ άχρη, φαίνότανε άρρωστη. Κατάλαβε τήν έντύπωσι πού προέβησε:

-Γιατί μέ κυττάζεις? Έτσι, άπόψε; ρώτησε. 'Εκείνοι προσάθησαν νά δικαιολογηθούν: -'Ω! Ήταν όπως πάντα, όπως κάθε μέρα, χαριτωμένη, γοητευτική...

'Η Νέλλη ηγαιονεργότανε διαστική. Δυό λαγονάκια ήσαν εξαπλωμένα στή γωνία, πάνω στό πλούσιον ταπέτο. Γύρω έβλεπε κανείς καθρέφτες και πολλά θιθάρα, όλα για άλογα και για ίπποδρόμια, σκόρπια πάνω στά έπιπλα.

'Όσο περισσότερο κακοδιαθεσιά έννοιθε ή μίς Νταίζυ, τόσο πίο πολύ προσπαθούσε νά φανή φυσική, όπως πάντα. Τήν θαύμαζαν για τήν άφέλεια τής, πού γοητεύε.

-Στρατηγέ μου, ένα λικέρ; και σεις κ. κόμη, μιά λεμονάδα, όπως πάντα; Νέλλη, μιά λεμονάδα για τόν κ. κόμη, έχουμε καιρό... Σέρ Μπάλμερ, καταλαβαίνω πόσο λαχταράτε για ένα τσιγαράκι. Μπορείτε νά καπνίσετε, σάς τό επιτρέπω... Ξέρετε, ό «Σ'φουνας» μού φαίνεται κάπως άλλοιωτικός αυτές τής μέρες, λιγάκι νευρικός... Δέν μπορώ νά τόν κάνω όπως θέλω!

-Δύσκολο νά τό πιστέψω κανείς αυτό! είπε ό σέρ Μπάλμερ. Χθές σάς έβρηκα ύπέροχη!... μοναδική!... όπως πάντα.

-Άλθθεια; Δέν καταλάβατε τίποτε;... 'Α! Αυτό μ' εύχαιόσται πολύ... 'Απόψε τά θλέπω όλα μαύρα... Φλυαρούσε έτσι, διωχνότανε νά ξεσκάση λίγο.

Τρία διακριτικά κτυπήματα και τό κεφάλι τού σκηνοθέτου πρόβαλε άπ' τή θαραία θελοούδινη πορτιέρα:

-Μίς, θγαίνετε σέ λίγο, ψιθύρισε όπως συνηθίσε. 'Εκείνη προσάθησε νά κάνει σταθερή τή φωνή τής:

-Πολύ καλά, είμ' έτοιμη... Νέλλη, τά γάντια μου, τό μαστίγιό μου.

Οί τρεις κύριοι έτρεξαν, ποίος νά τά πρωταρπάξη και νά τής τά φέρη κί' ό κόμης, περήφανος πού ξεπέρασε τούς δυό νέους, τής έδωσε τό έλαφρό μπασιτονακι, ίπποτικώτατα, άκουμπώντας τό ένα του γόνατο στό χαλί. 'Η μίς Νταίζυ, μονοκόμματη, μέ άπλανή μάτια, ήταν άπορροφημένη στίς θλιβερές σκέψεις τής: τό μέλλον τήν τρώμαζε, δέν αισθανότανε διολου καλά τόν έαυτό τής.

-Μά, δέν τόν θλέπετε λοιπόν τόν δυστυχιόμένο! τής είπε καλόκαρδος ό σέρ Μπάλμερ, δείχνοντας τής τόν κόμητα.

-'Αγ! Μή συχωρείτε! είπε κείνη ανατριγιάζοντας. 'Ημουν άφορημένη... Έγχαριστώ... Πάμε... δώστε μου τό μπράτσο σας για τήν άνταμοιβή σας.

Κατέβηκαν στό σταύλο. 'Η μίς Νταίζυ άκουγε τά γέλια και τά χειροκροτήματα άπ' τό ίπποδρόμιο κί' αισθανότανε έναν άκατανίκητο πόθο νά φύγη άπό κεί. Καθώς παράτησε τό μπράτσο τού

καβαλιέρου τής κλονήθηκε κί' αναγκάστηκε νά κρατηθί άπ' τό κάγκυλλο για νά μην πέση.

-Τί έχετε, αγαπητή μου; 'Υποφέρετε; τή ρώτησε ό σέρ Μπάλμερ.

'Ο διευθυντής, πού ήρθε κείνη τή στιγμή, άνηούχηε -Μήπως είστε άδιάθετη, μίς Νταίζυ;...

Χοιτρός και ψηλός, μέ λαϊμό ταύρου, ήξερε νά φέρεται εύγενικά μέ τούς «άστερας». Αυτό όμως, θέβαια, δέν τόν έμπούδιζε νά τρομοκρατή τούς κατωτέρους. Προσπαθώντας νά γλυκάνη όσο μπορούσε περισσότερο τή φωνή του, πρόσθεσε:

-Θέλετε ν' άνανηλουμε πώς είστε άδιάθετη;...

-'Ω! 'Όχι, άποκρίθηκε έντονα ή μίς Νταίζυ. Πού είνε τό άλογο;

Και μέ μιά άποφασιστική κίνηση σταμάτησε κάθε συζήτηση. 'Εφ'εραν τόν «Σ'φουνας». Ήταν ένα άσπρο έόλογο, μέ λεπτό κρφάλι και σκληρά μύσια.

'Αλλοτε τό θεωρούσαν άδάμαστο.

Μόλις δοκίμαζε κανείς νά τό καθάλλησεν-άν τό κατώρθωνε κί' αυτό-κί' έκανε νά τρέξη, σηκώντανε στά πιανά του πόδια ή κολλούσε στή θείσι πού θριοκότανε. Κανείς δέν μπορούσε νά νικήση τήν άγριάδα και τό πείσμα του και στό έπαρχιακό ίπποδρόμιο πού γεννήθηκε τ'όβειον για φαινόμενο. 'Όταν ή μίς Νταίζυ άκουσε νά μιλούν γι' αυτό, θέλησε νά τό ίδη, τό μέλετησε, τό πήρε ζήτημα έγωισμού κί' επίτελους κατώρθωσε νά τό δαμάση. Είχε μάλιστα τήν ιδέα νά ασυτηματοποιήση τά έλατωμάτια τού, τά πείσματά του, τήν άγριάδα του και τό καθάλλωσεν έτσι, άγριεμένο, πεισιμώοντα, κάνοντας πρατοφανή γυμνάσματα, πού γρηγόρα τήν έκαναν έακουστή σ' όλο τον κόσμο.

'Ο Μπάλμερ κρατούσε τά χαλινάρια. 'Η μίς Νταίζυ πήδησε στή σέλλα. Πέρασε στό ταιρκο: τάβλεπε όλα σάν νά είχε μπροστά στά μάτια τής μιά γυάλα γεμάτη νερό θολό. 'Η όρχήστρα όργισε νά παίξη ένα θάλος. Οί γκρομ πού συγκρατούσαν τό άλογο, τ' άφησαν νά φύγη.

Τότε ό «Σ'φουνας», για πρώτη φορά, άνήθησε κί' τήν ύπακούση. Καρφώθηκε, θαρρείς, στή θείσι του κί' έμεινε κεί, σάν τό καράθι πού έπεσ' έξω. Τού κάκου άγωνίζονταν ή μίς Νταίζυ νά τό θάλη μπρος. Καί τό σπέρο τό κατέληλο τής, σ' αυτή τήν άγωνιώδη προσπάθεια κυμάτιζε γελοία.

Τό κοινό, άπογοητευμένο, άρχισε νά διαμαρτύρεται, μη θλέποντας παρά μόνο τήν άποτυχία τής άμαχίας σ' αυτή τήν πάλη. Κί' αυτό κρατούσε. Πληθίσαιε ό άρχιυποκόμος. Ηείνη τού φώναζε μανιασμένη νά φύγη. Τότε ό κόσμος άρχισε νά σφυρίζη και νά φωνάζη: «Σώνει! Σώνει! Ντροπή!...» Μόνος, στήν είσοδο, άνάμεσα στούς άγρους κυρίους τής λέσχης και στούς άλλους άριστοκράτες, ένας ψηλός κλόουν, πού μόνο τό στόμα του ξεχωρίζε μέσα στή πούδραρισημένη του μάσκα και νά μάτια του εθγαζάν φλόγες μίσους, έοπιζε τή γροθιά του προς τό πλήθος, φωνάζοντας σ' έναν τραγικό τόνο:

-Κτήνη! αναίσιθητοι!

Κι'εί δυό δάκρυα κίλησαν άπ' τά μάτια του άβήνοντας τά ίχνη τους πάνω στήν πούδρα.

Μιά δυνατή εκτοδινή κυρίεψε τήν μίς Νταίζυ. Μιά νύχτα, άτέλειωτη άπλώθηκε στίς κόρες τών ματιών τής, τ'αυτία τής θούίζαν, τά μηνίγγια τής σφυροκοπούσαν. 'Ενοιώσ' ένα καρπό σιδερένιο στεφανί νά τής σφιγγί τό μέτωπο και τούς κροτάφους δυνατά, χωρίς οίκτο. Τά χαλινάρια έβουγαν άπ' τά χέρια τής. 'Εγειρε σ' ένα πλάτ' και μόλις πρόλαβαν οι ίπποκόμοι: νά τήν πιάσουν καθώς έπεφτε.

'Όταν ύστερ' από δυό σφρικτές έβδομάδες πυρετού και άγωνίας ήρθε κάπως στόν έαυτό τής ή Νταίζυ Χάμπτον, έύπηση άνάμεσα σέ μιά πηχη μαυράλα. Μέ φωνή πού έτρεμε, οι δική τής ήσαν ύποχρεωμένοι νά τής φανεοδούσουν τήν τρομερή άλήθεια: ήτανε τυφή.

'Εμεινε για πάντα τυφή και δέν μπορούσε νά ξεγυση τό όραμα τής μοιραίας θραυιάς. Ώστόσο, τώρα καταλάβαινε: ό «Σ'φουνας» δέν ήταν ένοχος. Μέσα στό σκοτεινό μυαλό του τού σκλάβου, τό ζωο κατάλαβε πώς είχε αυτή τή φορά πάνω στίς πλάτες του ένα πράγμα δίγως θέλησι και γι' αυτό σταμάτησε τό

Τό έόλογο άνήθησε νά ύπακούσθ...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Ο άνθρωπος με τὰ ιδανικά: Υπάρχουν άνθρωποι που διψούν για δόξα, άλλοι διψούν για πλούτη κι άλλοι διψούν για άγαστη!

Ο πρακτικός άνθρωπος: Σωστά. Μά υπάρχει και κάτι, που κάνει όλους τους ανθρώπους να διψούν...

Ο άνθρωπος με τὰ ιδανικά: Μπορώ να μάθω ποιό είναι αυτό;

Ο πρακτικός άνθρωπος: Τό παστό ψάρι, φίλε μου!

Ο λωποδύτης: Ψηλά τὰ χέρια!

Τό θύμα: Καλά! Μόνο δώσε μου τὸ λόγο σου, πὼς δὲν θὰ με γαργαλίσης...

Μεταξὺ φίλων: Τί θὰ ἔλεγεσ γιὰ ἕναν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἀπατᾷ ἐξακολουθητικῶς τὴ γυναίκα του;

—Μά, θὰ ἔλεγα πὼς εἶνε... ἀξιοθαύμαστος!

Ο ὀδοντογίατρος: Περιττὸν νὰ φωνάζετε τόσο πολὺ, κυρία! Ἀκόμη δὲν ἀγγίζει τὸ πολεμένο δόντι σας.

Τό θύμα: Τό ξέρω! Ἀλλά μοῦ πατάτε τόσον ὥρα τὸν κάλο μου!...

Ο πόλισην σταματᾷ μιὰ κυρία, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ τὸ αὐτοκίνητό της με ὑπερβολικὴ ταχύτητα καὶ τῆς λέγει, ἔχοντας ὕψ' ὄψιν τὸ ἰλιγγιώδες τρέξιμό της:

—Κυρία σου, μάλιστα σὰς εἶδα νὰ τρέχεσαι ἴτσι, εἶπα: Σαράντα τ' ὀλιγώτερο!

—"Α! "Οχι, κύριε πόλισην! ἀπαντᾷ ἡ κυρία θυμωμένη. Κάνετε λάθος, τὸ καπέλλο πού φορῶ, με κάνει νὰ φαίνομαι τόσο μεγάλη!...

Κόκκαλο ὁ πόλισην.

Στὸ ἀτυνημικὸ τμήμα:

—Ἀφοῦ πέρασαν τρεῖς ἑβδομάδες ἀπὸ τότε πού ἐξαφανίστηκε ἡ γυναίκα σας, ἔρχεστε τώρα μάλιστα νὰ μὰς εἰδοποιήσετε;

Ο ἀπαρηγόρητος σύζυγος: Ναί, μὰ ξέρετε... δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ πιστέψω!

σο ἐπίμονα στὴ θέσι του. Δὲν μπορούσε νὰ τὸ μισήσῃ γι' αὐτὸ, ἀλλὰ ἀγαποῦσε τὸ ὄργανο τῆς χαμένης της δόξης.

Γρήγορα ὅμως τὴν κυριέψῃ ἡ ζήλια. Δὲν ἤθελε, ἕνας ἄλλος, νὰ δαμάσῃ μιὰ μέρα αὐτὸ τὸ ἄγριο, τ' ἀγαπημένο ἄλο; ὁ της κι' ἀποφάσισε νὰ τὸ σκοτώσῃ με τὸ ἴδιο της τὸ χέρι. Τίποτε δὲν μπόρεσε ν' ἀλλάξῃ αὐτὴ τὴν ἀπόφασί της. Οὔτε καὶ τόλμησε κανεὶς ν' ἀντιταθῇ στὴν ἐπιθυμία μιᾶς μισοπεθαμμένης. Κι' ἡ Μις Νταϊζ, πού κάποιος ὠδήγησε τὸ χέρι της, ἀκούμπησε ἕνα γεμάτο πιστόλι στὸν κρόταφο τοῦ Σίφουνα, κι' ἔπειτα, γυρνώντας ἀπὸ ἐνστικτο τὸ πρόσωπο, πίεσε τὴ σκανδάλη... Τὴν τράβηξαν πίσω, μὴ τὴν χτυπήσῃ τὸ ζῶο πού σπαρταροῦσε.

Ο χρόνος ὁραίνει τὸν πέπλο τῆς λημονιάς. Χάθηκαν οἱ θαυμαστές, οἱ κόμητες, οἱ βαρῶνοι κι' ὄλ' οἱ ἄλλοι πού τὴν τριγύριζαν κάθε βράδυ. Ἡ Μις Νταϊζ Χάμπτον ζῆ στὸ ἀγροτικὸ κτήμα κάποιου θεοῦ της, μέσα σὲ μιὰν ἀπόλυτη γαλήνη.

Ἡ μόνη ποικιλία στὴ ζωὴ της εἶνε ἡ ἐπισκέψεις, κάθε Κυριακὴ πρωί, ἕνος ψηλοῦ κυρίου, πού μοιάζει ὑπερβολικὰ στὴν κορμοστασιά με τὸν κλόουν, πούβρισε κείνο τὸ βράδυ τὸ πλῆθος, σφίγγοντας τὶς γροθιές του. "Ερχεται καὶ τὴν βλέπει κάθε βδομάδα. Αὐτὸς τῆς ἔφερε τὰ καναρίνια της, πού κελαῖδουιν τόσο γλυκὰ στὴ παράθυρα της. Αὐτὸς προσπάθησε νὰ ξαναφέρῃ—γιὰ μιὰ στιγμή—τὸ χαμόγελο στὰ ὄχρα τῆς χεῖλι, παίζοντας τὰ πιὸ ἀστεία τραγούδια του στὴν κιθάρα... Κι' ὅταν φεύγει καὶ τῆς φιλεῖ με τόσο λεπτότητα τὸ χέρι, ἡ Μις Νταϊζ νοιώθει πάντα δύο καψτὲς σταγόνες—τὸσες δά—νὰ κυλοῦνε πάνω στὸ λεπτὸ τῆς δέρμα. Οὔτε τότε, πού ἤτανε στὶς δόξες της, τόλμησε νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ὁ φτωχὸς ἐκεῖνος συνάδελφος—ἕνας κλόουν!—μὰ οὔτε καὶ τώρα θ' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, παρὰ μόνον γιὰ νὰ τῆς τραγουδήσῃ, με τὴν κρυφὴ ἐλπίδα νὰ τὴν ξαναβῇ νὰ χαμογελάσῃ, νὰ ξεχαστῇ, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὸν...

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

— ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ σκανδάλου τῶν δυναμικότητων, προσένησε κατάπληξιν! Ἀπεδίχθη ὅτι ὁ θεσμός αὐτὸς ἐπιβαρύνει τρομερὰ τὴν κατανάλωσι, ὅτι οἱ διάφοροι «επιτρεχθέντες» παίρνουν ἀπὸ τὴν τοίπη τοῦ λαοῦ 1.000.000.000 δραχμῆς τὸ χρόνο!

Ἀγοράζουμε δηλαδὴ τὴ ζάχαρι 1 ὡς 1,25 δραχμῆς τὴν ὄκα ἀκριβώτερον ἀπ' ὅσο θὰ τὴν αγοράζαμε ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ ληστικός αὐτὸς θεσμός. Πληρώνουμε ὄλα τὰ εἶδη ἀκριβώτερα. Κατὰ 2 δραχμῆς τὴν ὄκα τὸ κρέας, κατὰ 12—16 δραχμῆς τὸ κιλό τὰ ἐλαστικά, κατὰ 32 δραχμῆς τὸ χιλιόγραμμα τῆς βεταβα-κοκλωστές, κατὰ 75—150 δραχμῆς τὸ χιλιόγραμμα τὰ ὀφάσματα, κατὰ 3 δραχμῆς τὸ γίλι, τὸ πατατάλευρο, κατὰ 1,50 δρ. τὸ κοῦτι τῆς σαρδέλλης, κατὰ 500 δρ. τὸ κυβικὸ τὴν ζυλιέλα, κατὰ 400—500 δρ. τὴν ἐνδυμασία, κατὰ 75—150 δρ. τὰ καπέλλα, κατὰ 30—50 δρ. τὰ ποικιάματα, κατὰ 8 %—10 % τὰ ἐπιπλα, Γενικῶς ἡ τιμὴ ὄλων τῶν ἐμπορευμάτων εἶνε αὐξημένης κατὰ 5 %—15 % καὶ 20 %, χάρις στὸ σημερινὸ σύστημα εἰσαγωγῶν τῶν δυναμικότητων.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι τοῦ σκανδάλου αὐτοῦ, τοῦ πραγματικῶς τρομεροῦ, περιμένουμε τὴν ἐπέμβασι τῶν ἐντεταλμένων διὰ τὴν ἀκριβὴ τήρησιν τῶν νόμων, ἀλλὰ, δυστυχῶς, τίποτε δὲν συνέβη!

Ἀπολύτως τίποτε.

— ΑΙ ΑΓΟΡΑΙ ΚΑΠΝΟΥ

Τὸ Γραφεῖον Προστασίας Καπνοῦ Καθάλλας, διὰ σχετικοῦ ἐγγράφου τοῦ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἀναφέρει ὅτι παρατηρεῖται ἐσχάτως ζωηροτάτη ἀγοραστικὴ κίνησις καπνῶν. "Ὡς τώρα ἀγοράσθησαν 250.000 ὀκάδες καπνοῦ, κυρίως τῶν περιφερειῶν Πραθίου καὶ Δράμας, οὐ τιμὴς κατὰ 15 %—30 % ἀνώτερες ἀπὸ τῆς περυσινῆς.

Τὸ Γραφεῖον Προστασίας Καπνοῦ Καθάλλας ἐξαιρεῖ, στὸ ἔγγραφο του, τὸ γεγονός τῆς ἐγκαίρου ἐνάρξεως τῆν ἀγορῶν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἀντιθέτως πρὸς τὰ παρελθόντα ἔτη, ὅποτε ἡ ἀγορὴ ἀρχίζαν κατὰ τὸ β' δεκαετημέριον τοῦ Ἰανουαρίου καὶ ἐδυναμίζαν τὸν Μάρτιον.

Τὸ γεγονός αὐτὸ συνδυαζόμενον με τὰ ὑπάρχοντα δεδομένα τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐνισχύει τὴν ἐννοικὴ πρόβλεψιν τῆς ἐγκαίρου καὶ ὀλοκληρωτικῆς διαθέσεως τῆς ἐφετεινῆς ἐσοδείας ὑπὸ δρους συμφερτικοῦ.

— Η ΕΣΟΔΕΙΑ ΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΔΟΕΙΔΩΝ

Συμφώνως με τῆς τελευταίας πληροφορίας, πού ἐδόθησαν ἀπὸ τὰ περιφερειακὰ Γεωργικὰ γραφεῖα πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας καὶ τὴν Ἀγροτικὴν Τράπεζαν τὴν ἰδίαν ἐφετεινὴ ἐσοδεία τῶν ἐσπεριδοειδῶν, εἶνε ἀπολύτως ἐννοικὴ γιὰ τὴν παραγωγὴ μας, ἡ ὁποία θὰ ὑπερβῇ ἀσφαλῶς, τὴν περυσινήν.

— Η ΕΞΑΓΩΓΗ ΤΥΡΟΥ

Τὸ ὄφουρουργεῖον τῆς Ἀγορανομίας ἀπηγόρευσε τὴν ἐξαγωγὴ τυροῦ στὸ ἐξωτερικόν. Ἡ σχετικὴ ἀπαγορευτικὴ διαταγὴ κοινοποιήθηκε στὶς λιμενικὰς ἀρχὰς ὄλου τοῦ Κράτους.

Ὑποθέτουμε ὅτι κατόπιν αὐτοῦ, θὰ φάγουμε φθηνὸ καὶ καλῆς ποιότητος τυρὶ.

Τὸ ὑποθέτουμε, τὸ ἐλπίζουμε καὶ τὸ εὐχόμεθα.

— ΝΕΑ ΑΥΞΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΡΟΝ ΕΛΑΙΟΥ

Ο δὴμοσιος φόρος ἐπὶ τοῦ λαδοῦ, ὁ ὁποῖος εἰσπράττεται ἀπὸ τὰ τελωνεῖα γιὰ τῆς ἐξαγωγῆς στὸ ἐξωτερικόν, αὐξήθηκε κατὰ 50 % γιὰ τὰ λῶδια Κερκίρας, Παζῶν, Λευκάδος, Ἰθάκης, Ζακύνθου, Κρήτης, Λέσβου καὶ Σάμου.

— Η ΠΛΗΜΜΥΡΑ

Μιὰ βροχὴ—ὄχι καὶ κατακλυσμός—ἐπνίξε ἀνθρώπους, κατέστρεψε κατοικίαις καὶ προκάλεσε γενικὰ ἀτυπολογίστους καταστροφές.

Καὶ τώρα γίνονται ἔρανοι γιὰ τοὺς πλημμυροπαθεῖς.

Ἄλλὰ τὸ Κράτος; Ὁ Δῆμος; Μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τοὺς βοηθήσουν ἀποτελεσματικὰ; Ποιά μέτρα σκέπτονται νὰ λαβῶν γιὰ τὸν ὀριστικὸν τερματισμὸ τοῦ κακοῦ, πού προκάλεσε ἕνα ἀστυροῦ ἐροποτάτο, ὁσὴν νὰ ἦταν τουλάχιστον ὁ Δούναβις.

Δὲν ξέρουμε τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Θέλουμε μόνον νὰ ἴδωμε τὴν ἀποκατάστασι τῶν παθόντων καὶ τὴν ἐναρξὴ ἔργων ἀντιπλημμυρικῶν. Φοβούμεθα ὅμως εἰς μετὰ λίγες μέρες, ὅποτε θὰ ἔχῃ λησισθῇ ἡ τραγωδία, θὰ λησισθῇ καὶ ἡ ὑποσχέσις καὶ τὰ πάντα, μέχρις ὅτου ἐρροσῇ καμιά καινούργια μπόρα.

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἔχει τὴν πρώτη κυκλοφορία ἐξ ὄλων τῶν Ἀθηναϊκῶν περιοδικῶν, ἑβδομαδιαίων κλπ.